

[Flemming Jensen.]

ste år uddannes 1.000 lærere, men at der året efter bliver en tredobling. Ministeren har hverken be- eller afkræftet det. Jeg håber, ministeren vil gøre det i anden omgang.

Jeg spurgte ministeren, om man har de 200 socialpædagoger, han regner med skal anvendes. Ministeren har ikke nævnt noget om det; jeg håber, det kommer. Når man kommer ind på problemet sociale tabere, er det nemlig ikke alene et spørgsmål om de elever, som måske går ud af skolen efter 7. klasse; det er også spørgsmål om de elever, som tvinges ind i en 8. klasse, hvis forudsætningerne ikke er til stede. Det er her, vi er noget skeptiske.

Jeg vil gerne føje til, at der har været talt en del, som om der skulle være nogen modsætning mellem fru Ellen Strange Petersen og undertegnede i denne sag. Det er der ikke. På denne foranledning skal jeg igen sige, at vor stilling til uddannelsespligten er uændret. Der, hvor vi har måttet drøfte situationen, var, om det var det rette tidspunkt, ministeren kom med sit forslag på.

Så siger ministeren — og det må vist være en misforståelse — at jeg skulle have udtalt mig om uddannelsestiden uden for Danmarks grænser. Det var ikke det, jeg nævnte. Jeg sagde, at man i lande uden for Danmark havde fundet en rimeligere løsning på selve styrelsesprocessen i den enkelte skole. Jeg skal til glæde for ministeren, håber jeg da, citere af mit manuskript:

„Uden for Danmarks grænser er der jo lande, som har forstået f. eks. at skille den pædagogiske skoleleders arbejde ud fra det kontorchefsarbejde, som alt for mange pædagoger bruger alt for mange timer til.“

Det havde altså intet med undervisningspligten at gøre.

Jeg skal ikke gå ind i en debat om samtidighedsproblemet. Det er der andre som meget bedre kan gøre, nemlig de, der var med til at skabe den ordening, hvis følger vi nu diskuterer. Det er for mig heller ikke afgørende. Det helt afgørende er simpelt hen, om forudsætningerne er til stede. Er rådgivningsfunktionerne til stede? Vi har ikke fået svaret.

Må jeg have lov at sige til hr. Robert Pedersen, at jeg finder det meget rimeligt og

meget fornuftigt, om man kan få en undersøgelse af, hvor vidt en decentralisering af den enkelte skole kunne gå. Der er nok et og andet at hente her, vel at mærke på en sådan måde, at der ikke bliver for stor forskel i de enkelte skoleformer.

Ministeren sagde om optagelse i 1. real, at man lige så godt kunne lave denne ordening om nu. Vi kan også vende argumentet om og sige: hvorfor skal den laves om, når det er sidste gang? Og vi kunne spørge ministeren: hvor mange skoler er allerede igennem den procedure, fordi ministeriet kom for sent i gang? Det er nok ikke så få. Her vil jeg gerne citere Danmarks Realskoleforenings hovedbestyrelse, som om dette skriver:

„Det er vor bestemte opfattelse, at det, når det gælder placering i en realafdeling med den nuværende lovs klare forudsætning, at eleven har evne og modenhed til at gennemføre denne afdelings omfattende krav om 8 år uden mulighed for udskydelse af fagområder, må være nødvendigt, at skolens skøn bliver det afgørende.“

Jeg er ganske enig i denne vurdering og kan ikke med min bedste vilje se, hvorfor der skulle laves noget om nu.

Men skal jeg slutte med en enkelt bemærkning, så skal det blot — for at det ikke skal blive misforstået — være en understregning af, at det konservative folkepartis principielle skolepolitik er uændret.

Holger Hansen: Jeg har lyst til at sige til hr. Maigaard, at jeg er vældig enig med ham — det har vi også fra venstre givet udtryk for tidligere — om det væsentlige i, at forældrene nu kommer med til dette arbejde, og jeg er enig i, at vi skal hver for sig gøre, hvad vi kan, for at få en virkelig behandling af hele dette spørgsmål i forældrekræds landet over. Men jeg kan ikke nære mig for at sige til hr. Maigaard, hvilken troldmand han må forestille sig at være, når han taler om — og jeg forstod endda, at man i socialistisk folkeparti tænkte på et lovforslag herom — en sænkning af klassekvotienterne. Med de udsigter, vi har for tilgangen af lærere, er det dog vist et lidt voveligt foretagende, men det kan vi jo vente med at debattere, indtil vi eventuelt har det bebudede lovforslag på bordet.